

מכתב גלוי של עורך „העולם הזה“ לראש ממשלת ישראל תלייה בכיכר דיזנגוף?

הרי זה מעשה חלם: פסקהדין יראה ככנר עה ליפורות השפלים ביותר במדינה עצמה, ואילו החנינה תראה ככניעה לנחותת-מוסר זרים!

וכל זה, לשם מה? האם אתה ויועצך הנכם כל-כך נאיביים, כל-כך בלתי בקיאים בתולדות העמים, עד כי נידמה לכם שפסקדין מות ירתיע גוף לאומני קיצוני? האם חוסר-הבנתכם את המחלת העיברית הלוחמת מגיע עד לדי כן שאינכם מסוגלים לתפוס שפסקדין מות מדר-בן וממריץ נוער הנכסף לפעולה? האם אינכם מבינים כי בפעולות אלו-פתח אפשר להילחם רק בדרכים פוליטיות וצבאיות, אך לא בקומדיה משפטית?

אולם, אדוני ראש-הממשלה, לא אתחבא מאחורי דעת-הקהל הבינלאומית, וגם לא אחרי שיקולים של תועלת וטכסיס.

אני מתקומם נגד פסקדין זה כאדם עיברי, כאזרח ישראלי. הוא מכתיים את המדינה, שלמענה לחמתי, ושעליה גאוותי.

הוא ממלא את לבי בושה וכלימה. אחד הרגעים המאושרים ביותר בחיי היה כאשר החליטה בנסת ישראל, בהצבעה מצטננת-אישית מיוחדת במינה, לבטל את עונש-המוות במדינה.

כמה נאים היינו באותו רגע! כמה שמחנו שהנה התייצבה מדינתנו בעייה יסודית של מצפון, בשורה הראשונה של מדינות הקירמה האנושית!

והנה — מסתבר שרומינו, ואולי רימינו את עצמנו, עונש-המוות כלל לא בוטל במדינה. הוא ישן כמה שנים, כמו כלב שוטה שאפסו כוחותיו. אך הנה הוא קם ומתימר לייצגנו.

אותה מפלצת צמאה-לדם, חכוכיה בלב כל אדם ובלב כל עם, הנה היא מרימה את ראשה בקרבנו!

ב אשר הוצא אייכמן להורג, עוד ניתן היה להסביר זאת במהותם המיוחדת-במינה של מעשיו. שהרי אייכמן לא היה אויב רגיל, וגם לא פושע במובן המקובל של המילה. הוא היה פקיד של הרשע המוחלט, שהוציא את עצמו מחוץ לתחום המין האנושי. לא עלזנו על פסקהדין, ולא שמחנו למראה הוצאתו לפועל, אך השלמנו עימם.

אך הנה מסתבר כי עונש-המוות קיים במדינה — ולא דווקא למימרים מיוחדים, או למצבים מיוחדים. מחמד אל-חג'אזי אינו החבלן הראשון שחדר לישראל, והוא לא יהיה החבלן האחרון. כל עוד לא יקום השלום השמי, כל עוד לא ישתנו המישטרים הקיימים במרחב (בארצות ערב ובארצנו שלנו) — יהיו מדי פעם התפרצויות של ריגול וחבלה, של טרור לאומי.

אם נענה על כך בפסקדין מוות — נוכל למלא את מדינתנו בעציית-לייה, מדן ועד אילת.

לא זו המדינה שרצינו בה, ולא למען מדינה כזאת נפלו אחינו בנגבה ובנביייושע, במרומי הקסטל ובחולות אשדוד.

ג אל יאמרו לנו, תוך קריצת-עין ערמונית, שאיש אינו מתכוון להוציא פסקדין זה לפועל.

אדרבה, מה מונע בערך, אדוני ראש-הממשלה, שדה, מלתלות את האיש בכיכר דיזנגוף, ולהשאירו שם כמשך יממה כאטרקציה לבחרי רים ולתיירים?

מבחינה מוסרית, פסקדין מות הוא פסקדין מות — גם כשאינו מוצא לפועל.

מישטר המסוגל לפסוק פסקדין בזה — ועל אחת כמה וכמה במושפט צבאי מוזמן, בהליך סודי — חורף על עצמו פסקדין מוסרי.

לכן, אדוני ראש-הממשלה, אינני סוּען כאן למען חנינה, וגם לא למען ביטול עונש-המוות בשעת העירעור.

אני תובע, אדוני ראש-הממשלה, את ביטול ההליך כולו, מראשיתו.

הוא פסול לגמרי בדמשק, אך שהוא צורך כהחלט בישראל?

הרי העולם יודע מה זה משפט צבאי! הרי העולם יודע כי כל משפט צבאי בעל רקע פוליטי הוא קומדיה מרושעת.

הידון למוות

המפקיעה לצרכים אפלים את הסממנים החיצוניים של בית משפט אמיתי! הרי העולם יודע כי „שופט“ צבאי אינו שופט, אלא קצין הממלא פקודות באיטלה של שיפוט עצמאי! מה גם שעחונני ישראל הקפידו לציין, בעת הרכבת בית-המשפט שזן את אל-חג'אזי.

כבר דן פעם אדם למות!

איך הם היו מסבירים את ההבדל בין משפט סודי בדמשק לבין משפט סודי אי-שם בישראל?

משפט סודי הוא משפט סודי. משמע: משפט המחמק מביקורת הציבור, המבקש להסתיר את מהותו ודרכיו. הוא סותר את חושי-הצדק האלמנטרי.

או שמא יסבירו שליחין לעולם כי יש הבדל בין אלי כהן, שלא זכה לעצת עורך-דין, לבין מחמד אל-חג'אזי, שניתן לו עורך-דין מטעם. עורך-דין שהנאשם עצמו לא שיתף עימו פעולה, וכנראה לא נתן בו אמן?

כן, הבדל גדול!

כל ברדעת בעולם ישאל: מדוע לא נערך לאיש משפט רגיל, בבית-משפט רגיל, בפומד ביות רגילה (תוך שמיעתם בדלתיים סגורות של אותם הקטעים שנם בית-משפט רגיל נוהג לשמעם בצורה זו)?

אולי סבור אדוני ראש-הממשלה כי שפיטתו של אל-חג'אזי היא מעשה מחוכם מעין כמוהו. אולי סבור אדוני כי התחכמות עלאית היא לדון את האיש למוות, כאזהרה לרעיו, ואחר-כך לחון אותו, כמיחחה של קידמה ישראלית.

אוי להתחכמות זו!

אוי לכל התחכמות בדרג ממלכתי! ואוי ואבוי להתחכ-מות המשחקת בחיי אדם!

האם אין אדוני מבין כי התוצאה תהיה בדיוק הפוכה?

עצם פסקהדין כבר השחיר את דמות המדינה בעיני כל איש בעולם הרואה בחיי-אדם ערך עליון, הרואה בכל דין מות התקומות מרושעת ופרימיטיבית.

ואילו מתן חנינה לא יראה בעיני איש אלא כנסיגה בפני לחץ מוסרי בינלאומי, כהירתעות בפני תגובת דעת-הקהל העולמית.

אדוני ראש-הממשלה, בחזורי השבוע משליחות של שלום בחו"ל — שליחות בה הופרעתי על כל צעד ושעל על-ידי שליחי ממשלתך — נדהמתי לשמוע כי בית-משפט צבאי בישראל דן למוות את איש אל-פתח, מחמד אל-חג'אזי.

לא רק עצם המעשה הדמים אותי.

הדהימה אותי שבעתיים העובדה שלא שמעתי תי על כך מילה וחצי מילה בהיותי בחו"ל.

והרי שם, בחו"ל, עסקתי בענייני ישראל. הייתי במגע עם המומחים הבינלאומיים לענייני המרחב, שוחחתי עם ערבים. הקפדתי לקרוא בכל יום לפחות שניים ממיטב העתונים של צרפת וארצות-הברית.

ובכל זאת: לא ידעתי דבר על פסקהדין המביש. הוא לא פורסם בעתונים.

התעניינתי, אדוני ראש-הממשלה, לפשר שתיקה זו. לא היה קשה לגלות את מקורה.

נתברר לי — ובוודאי איני מחדש לך דבר בעניין זה — כי ממשלת ישראל הפעילה את כל השפעתה בעולם כדי למנוע את פירסום הידיעה.

הופעל לחץ עצום על עתונאי-החוץ הגרים בישראל, למען ימעלו בתפקידם ויעלימו את הידיעה מעתוניהם. ואכן, עתוננים חשובים ביותר בעולם לא קיבלו כלל דיווח מ-כתביהם המקומיים על מתן פסקהדין.

באותם מיקרים מעטים בהם לא ניתן היה ללחוץ על הכתב המקומי, הופעל לחץ על מערכות העתונים עצמם. הם גנזו את הידיעה. אפילו עתון כמו טיימס הניו-יורקי, החשוב בעתוני ארצות-הברית, פירסם את הידיעה רק ב-מהדורה מקומית אחת, גנו אותה מיד לאחר מכן בכל שאר המהדורות.

מה מוכיח דבר זה?

הוא מוכיח, בין השאר, כי לממשלת ישראל יש השפעה עצומה על עתוני העולם, ושהיא יכולה לעשות בהם כ-רצונה. (בכך היא מאשרת, בעקיפין, את אחת הטענות המר-כויות של התעמולה הערבית, בדבר שליטת „הציונות הבינ-לאומית“ על עתוני המערב).

אבל הוא מוכיח דבר הרבה יותר חשוב:

ממשלת ישראל עצמה מתביישת במעשה שעשתה.

היא חוששת כי פירסום המעשה יביא לגל של בחילה וסלידה ברחבי העולם.

רק כך אפשר להסביר תופעה מוזרה זו:

שממשלה ריבונית מגויסת את כל השפעתה כדי למנוע את פירסום המעשה הרישמי של אחת מזרועותיה שלה.

מדוע סבורה ממשלתך, אדוני ראש-הממשלה, כי מעשה זה יקומם נגדה את העולם התרבותי?

מפני שבמעשה זה הורידה ממשלת ישראל את עצמה לדרגת המישטר הבארבארי ביותר במרחב השמי — המישטר הרצחני של „אלי בעת“ הסורי.

מפני שפסקדין זה, שבא בעקבות הוצאתו להורג של אלי כהן, יראה בעיני העולם לא רק כתשובה, אלא גם כחוקי.

מפני שמדינאי העולם יאמינו כי אתה, אדוני ראש-הממשלה, נכונת ליצרים השפלים ביותר של שואפי-נאם פרי-מיטיבים. שערב בחזירות אתה מנסה לפייס את הרמגוזים השוביניסטיים, את עווקי-החמס המקצועיים, את הפטיכור פאתים הצמאים-לדם, הקיימים במדינה זו כמו בכל מדינה אחרת.

שבוע בו מופיעה מדינת-ישראל בעיני ה-אנושות בדמותו של מארטין בובר ז"ל, סמל ההומאניזם היהודי, נביא אחוות-האדם — מציג אותה פסקהדין כנטו היסטרי, כמדינה אומד ללה ונחשלת, המחקה את מישטרי-הטרור העלובים ביותר בעולם.

כל זה ברור לך, אדוני ראש-הממשלה. יתר על כן: כאשר ציונית על שליחין לפעול לגניית הידיעה בכל מחיר, אתה הודית בכך בעצמך.

ואכן, איך היו פקדי-התעמולה של ממשלת ישראל מס-בירים בעולם את ההבדל בין הצדק הישראלי ובין הרשע הסורי?

איך הם היו מסבירים, למשל, שמשפט צבאי

על מדינת ישראל